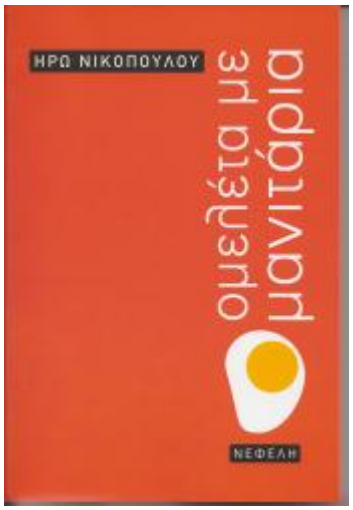
Η Τούλα Ρεπαπή για την συλλογή διηγημάτων "Ομελέτα με μανιτάρια" (ιστοσελίδα Diavasame.gr, 14-07-2008)

Η Τούλα Ρεπαπή για την συλλογή διηγημάτων *Ομελέτα με μανιτάρια* (Νεφέλη, 2007) για την ιστοσελίδα του Diavasame**.**gr (2008-07-14)

Tableaux Vivants Ή *Ζωγραφίζοντας τη ζωή*

Η Ηρώ Νικοπούλου γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε ζωγραφική και σκηνογραφία στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών. Έχει κάνει πολλές ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Έργα της βρίσκονται σε ιδιωτικές και δημόσιες συλλογές. Έχει δημοσιεύσει τρεις ποιητικές συλλογές: Ο Μύθος του Οδοιπόρου, Χειμερινοί Μορφασμοί, Ανέμου και ένα πεζογράφημα: Σαν σε καθρέφτη . Ποιήματα και πεζά της έχουν δημοσιευθεί σε λογοτεχνικά περιοδικά .
Η συγγραφέας στο βιβλίο της “Ομελέτα με μανιτάρια ” μέσα από πέντε ενότητες δεκαοκτώ διηγημάτων καταγράφει έναν κόσμο γνωστό, άγνωστο, φοβικό, εφιαλτικό, παιδικό, εφηβικό, φανταστικό, ερωτικό, αισθησιακό, ανάπηρο, του μέλλοντος και ανατρέποντάς τον δίνει την πραγματική του εικόνα.
Οι διηγήσεις ξεκινούν από την παιδική ηλικία όπου ρόλοι όπως μάνα, κόρη, κούκλα, είναι δυσδιάκριτοι, αμφίδρομοι και κυκλικοί. Εξουσιαστικοί. Συνεχίζει με την επανάσταση της εφηβείας, το πρώτο σημάδι από φιλί και καταλήγει στην ωριμότητα που μόνο ηλικιακά αφορά όλους κάνοντας και την πρώτη αποτίμηση στη μεγάλη απώλεια του θανάτου. Χαρακτήρες καθημερινοί συνυπάρχουν με περιθωριακούς, που αναδεικνύονται ως οι μόνοι που απέμειναν να πονούν, να νοιώθουν να σκέπτονται, καταθέτοντας παράλληλα το κόστος της διαφορετικότητας τους. Μπαλαρίνες στον ίδιο χορό και χώρο, σαν να προστάζει ο δημιουργός. Τα αντικείμενα έχουν και αυτά την θέση τους που με την γοητεία του τεχνίτη και την πατίνα του χρόνου γενούν ενοχές. Άλλα αποκομμένα σαν τρόπαια ακρωτηριασμού και ταπείνωσης, άλλα σαν κούκλες στο παιχνίδι της ζωής, σαν φωτογραφίες μιας απούσης παρουσίας, σαν σπίρτα που δίνουν ψωμί και παίρνουν ζωή, είτε σαν μαχαίρια δολοφονικά που επιβάλλουν την δικαιοσύνη, με εκδίκηση. Ο χρόνος ρευστός και απροσδιόριστος, ενύπνιος ενίοτε, καταγράφει τα σημάδια της ανθρώπινης ύπαρξης χαρίζοντάς τους την ιδιότητά του: το αιώνιο.
Η συγγραφέας με γραφή μεστή, πυκνή, με μικρές προτάσεις που βρίθουν από ευφυείς παρομοιώσεις και παραλληλισμούς, καταγράφει τις φωτοσκιάσεις των συναισθημάτων ζωγραφίζοντας με λέξεις την ανθρώπινη ψυχή. Ένας πόνος υποδόριος που δεν τον εκφράζει αλλά τον περιγράφει με ευρηματικότητα, μετατρέπει το κείμενο σε εμπνευσμένο και ανατρεπτικό, προκαλώντας υπόγειες εκρήξεις.

Ο πόνος κυριαρχεί, ακόμη και όταν η παιδικότητα του βλέμματος κάνει τις περιγραφές, ή τις παρομοιώσεις. Ωστόσο, το κείμενο διατηρεί το μέτρο και δεν διολισθαίνει στο μελό. Η διαδοχή των ηλικιών τονίζει περισσότερο την γέννηση, εξέλιξη και διάρκεια των ψυχικών συμπτωμάτων, όπου η συγγραφέας με εξασκημένο μάτι στη τέχνη και χέρι στη γραφή αποτυπώνει το φως, τις σκιές και το γκρίζο της ανθρώπινης ψυχής, γοητεύοντας τον αναγνώστη. Με σκηνοθετική δε μαεστρία απλώνει τον ορίζοντα της ανθρώπινης φύσης, με τις παθογένειες και ατέλειες της, απεικονίζοντας ένα πλήρες κοινωνικό καλειδοσκόπιο.
Κάθε διήγημα προβάλλει σαν ζωντανός πίνακας ζωγραφικής, με βάθος, προοπτική, φως και μήνυμα που άλλοτε βγαίνει από την έκβαση της ιστορίας και άλλοτε από τα βλέμματα που βυθίζονται σε οικείους πόνους και ενοχές. Ένα βιβλίο γραμμένο με τρυφερότητα και αγάπη για τον άνθρωπο.

Τούλα Ρεπαπή